

Затова Мария се задоволи само да поблагодари кратко и хладно, като отвърна съ едва чуто съгласие на предложението му да ги придружи въ обратния път. Ловът не трая дълго. Прибраха яребицитѣ, дивитѣ патици и тръгнаха къмъ Търновъ.

Радулъ яздѣше отъ лѣво на Мария. Задъ тѣхъ следваха Белослава, Ожие и прахторъ Диманъ.

— Вие живѣете въ палата — попита любопитно момкътъ — вѣроятно виждате често малката царкиня. Много бихъ желалъ да зная какъ изглежда детето на Калояна. Израсна ли вече? Здраво ли е? Съ какво се занимава, добре ли се отнасятъ къмъ него?

Мария неволно се засмѣ. Бодна коня си, който препусна напредъ.

Радулъ я настигна. Не можеше да снесе очи отъ нея: тѣй заруменѣла отъ вѣтра, съ развѣни златни къдри и гордо вдигната глава.

— Не отговори на въпроса ми — пошѣлна той.

Тя обърна яснитѣ си очи къмъ протостратора.

— Нима има още люде, които се грижатъ за детето на Калояна? Азъ пъкъ мислѣхъ, че вече всички сж забравили него, като забравиха и баща му!

Острието олучи право въ сърдцето му.

Радулъ навѣси тъмни вежди. Издържа проникващия ѝ изпитателенъ взоръ. Поклати глава.

— Нито единъ мигъ не сме престанали да мислимъ за своя дългъ — отвърна гордо и тихо той.

— Можеби людетѣ като тебъ смѣтатъ за свой дългъ да крепятъ Бориловия престолъ? — подхвърли язвително девойката. — Сбогомъ, великий войводо, протостраторе! — тя дигна леко камшика си къмъ главата, въ знакъ за прощаване. Ала ржката ѝ остана неподвижна до челото, сякашъ замръзнала въ безмърно удивление.

Радулъ бѣ отвърналъ на поздрава ѝ.

И въ движението на дѣсницата му: полукръгъ, пресѣченъ съ водоравна черта — тя бѣ разбрала, че и той принадлежи къмъ дружината на съзаклятницитѣ.